

Rehavete Kapıldım Derken

– kul mehmet · 13 Mart 2021

Rehavete Kapıldım Derken, Ömür Biterken Vardığım Yolları Kilovata Vurunca...

Hayat benim istediğim gibi mi olması gerekiyor? Yoksa kabullenerek, hoş geldin sen haktan diyerek konuk mu edilmesi gerekiyor? Önümde çok var uzun yol sandığım halde kısa yolda benimle olan bir dost mu? Evet bir dost bildim, artık yük sansam da beni dengeler içinde tutanmış... Gitmesini istemesem de benden bir parçaymış yaşanmışlıklar pişmanlıklar sancılar, çürük bedenimi bir çelik yapan, çekiç vurduka işlemez olan, bu ne güzel bir misafır ki hayat, haktan merhametle verilen ve önüme serilen sayısı adedini bilmediğim bunca nimetlerle dolu olan...Sahi insan annesinden bu kadar babasından ya da çok sevdiği bir dostundan bu kadar çok şey isteseydi kaçınıcı saatte çek git başımdan denilirdi? Hayat gönlümüzde açan bir tomurcuk çiçek, elbet her gün mutlu gülümsenilmeyecek, az gözyaşı dökecek içinde birikenleri temizleyerek halis niyetinin duayla içten hakka varması için, bu ne muhteşem bir varış herkese olurken kaçış, işte yalvarış işte Rabbim verdikleriyle azda olsa sana bendendir bu koşuş...Hayatın her anı olsa da yokuş, kulda bitmez umut hak Mevla'dan tek kurtuluş.

Sen ıskaladı sansan da yanılıyorsun, seni kucakladı silkeliyor fazla neyi biriktirdinse içinde gereksiz olanda, sardı seni bak bırakmadı Mevla sanma ki anlamadı, tek anlayan bilen saran seven gerçekten Rabbimdir, bak kucakladı yalnız hiç bırakmadı, dön bak kalbine hep seninle at deyince kalbine atıyor hissettiriyor, gül diyor, gülmesen de güldür diyor verdiklerimi fark ettin mi diyor. Sen dersin yetmiyor sofrana bak neyine yetmiyor, eksiklerini verirken az sende ver diyor. Sanma ki hayat canına okuyor, okuman için ders veriyor çalış diyor, kapatırsan duyma yetini kendini böyle anlarsın, yanılırsın, canın yakarak savrulursun.

Eteklerimde cebimde topladıklarım baktım hep diken, elimi kanatan baldırlarımla arka cebimde kıcıma batan, oysa ben toplamışım, gülleri topla denilirken, oysa toplarken topla onlar gül denilmediği halde, birileri güldür topla demiş beni kandırmıştı! Hak Mevla anlatırken, insan anlatan değil çalanmış lakin çalarken kaçarken kaçamayanmış en sonunda! Ne acı çalan kaçan için! Oysa bir parça acıya gülleri katan ve saçan olmam gerekirken, nasılda aladanmışım kendime hislerime insana bakarken, oysa yargılayan tek Rabbim iken... Bana sen açan bir gülsün derken gönüllerde batan bir diken olmak ne acıdır ki, fark ettirdi Rabbim...İçimde geçit vermeyen beyitler dağları önüme dikerken köprüleri yok etmiş, beyit diyerek, ne idiği belirsiz itler sensin aslan Seyit diye, hava basarken aklıma fikrime çok şükür patlamadan beynim Rabbim havasını aldı...

Hüküm Rabbime ait iken, insanlar nasıl hüküm verebilir önüme serebilir ki, kendi çıkarından başka neden bu kadar geç anladım, anlayamadım lakin Rabbimden uzaklaşınca kalamadım sakın, sakın olmayınca arkadaş oldu şeytan lain, halin derken yıktı geçti lakin, düzelten Rabbim iken kim düzeltere bilir

ki? İnsan mı? Hayır, elbette ki Rabbim şükür...

Rehavete kapıldım derken, ömür biterken vardığım yolları kilovata vurunca bin kilovat metre geriye vardığımın ibresinde görünürken, yanılta ne kazandı diye düşünürken, bozuk ibreyi düzelten Rabbim oldu...Bir bardak demli çayı ağız tadıyla içirten Rabbimden başkası, sanki zehir içiren desem de, nefisle baş etmek zordur diyerek fazla üzerime yük etmeden atıyorum bırakıyorum ardımda, bana artık koşup sarılamasa da kendine sarılırken o an belki irkilerek ayıkır niyetiyle, yoksa hizaya gelmez ben dün yıkan ben iken, ben kimim ki acizliğimle hizaya getireyim, ancak Rabbim huzurunda hizaya getirilmeye layık iken.

Mehmet Aluç